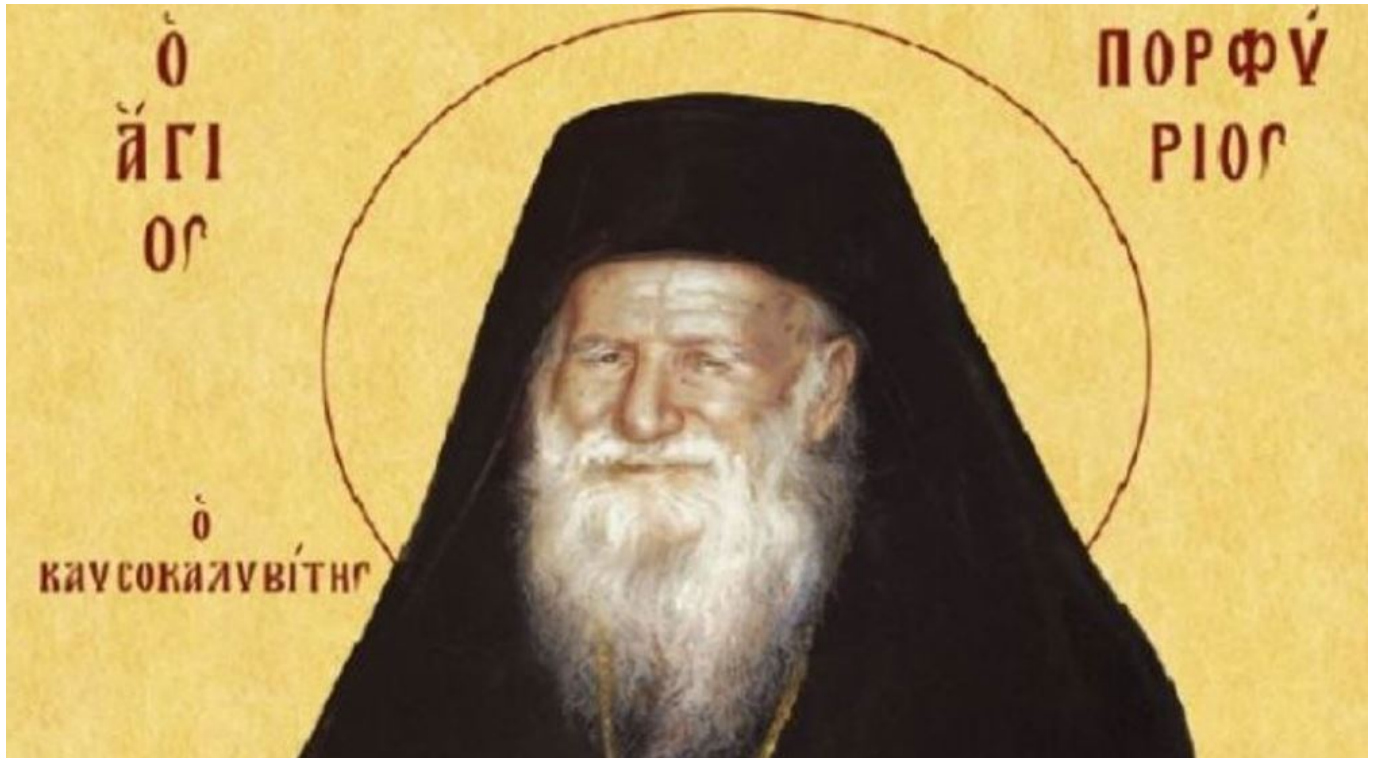

“Αφού της διηγήθηκε τη ζωή της από τότε που ήταν μικρό παιδί, κατέληξε πως η αρρώστιά της οφειλόταν στη στενοχώρια”

/ [Γνώμες](#)

Η αδελφή μου, η Κατερίνα, αρρώστησε κι εκείνη από καρκίνο. Ο Γέροντας [ο άγιος Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης] της συνέστησε κάποιον γιατρό και της είπε να βρει το όνομά του από τον τηλεφωνικό κατάλογο.

Πράγματι, τον βρήκε, επικοινωνήσε μαζί του και τελικά έκανε εγχείρηση, κατά την οποία της αφαίρεσαν τον μαστό.

Νομίσαμε όλοι ότι ξεπεράστηκε, όμως, μετά από λίγους μήνες, πρήστηκε ο άλλος μαστός και πονούσε φοβερά.

Πήγε στους γιατρούς, έκανε τις απαιτούμενες εξετάσεις και ήταν πάλι θετικές σε καρκίνο.

Ήρθε, λοιπόν, μια μέρα στο σπίτι μου και μου είπε τα άσχημα νέα:

– Ξέρεις, αδελφέ μου, τώρα δεν την γλιτώνω. Είναι θετικό είπαν οι γιατροί. Ε, πια, λίγη θα είναι η ζωή μου.

Της είπα να μη στενοχωριέται, διότι οι γιατροί κάνουν μερικές φορές λάθος διάγνωση, και προσπάθησα να της δώσω κουράγιο.

Της πρότεινα επίσης να πάμε στον Γέροντα και να κάνουμε ό,τι μας πει.

Όταν φτάσαμε είπα στον Γέροντα:

- Ήρθα με την αδελφή μου, που είναι άρρωστη για να την σταυρώσεις.
- Όχι εγώ, όχι εγώ. Ο Χριστός, απάντησε εκείνος και γύρισε προς τον τοίχο.

Εγώ επέμεινα:

- Αν βάλεις το άγιο χέρι σου επάνω εκεί που πονάει θα φύγει ο πόνος.

Και πάλι ο Γέροντας απάντησε:

- Ο Χριστός! Ο Χριστός, όχι εγώ ο αμαρτωλός.

Καθώς ήταν στραμμένος προς τον τοίχο, ακούγαμε που κάτι ψέλλιζε. Γύρισε μετά από λίγα λεπτά προς εμάς και είπε προς την αδελφή μου:

- Οδήγησέ μου το χέρι κατ' εκεί που σε πονάει.

Ο Γέροντας άπλωσε το άγιο χέρι του, με προτεταμένο τον δείκτη του αριστερού χεριού. Η αδελφή μου έκανε να τον αγγίξει, μα πριν προλάβει να πιάσει ολόκληρο το δάκτυλό του με την παλάμη της έπαθε κάτι σαν ηλεκτροπληξία.

Τα χέρια της έτρεμαν, εκκινούντο γύρω-γύρω στον αέρα για μισό λεπτό. Ίσως και περισσότερο. Ξαφνικά ο Γέροντας τραβάει απότομα το χέρι του και αρχίζει να την σταυρώνει στο κεφάλι.

Η αδελφή στεκόταν αμίλητη και συγκινημένη. Το ίδιο και εγώ.

Ο Άγιος, αφού της διηγήθηκε τη ζωή της από τότε που ήταν μικρό παιδί, κατέληξε πως η αρρώστιά της οφειλόταν στη στενοχώρια.

Τελικά την συμβούλεψε τι θα έπρεπε να κάνει πλέον, για να μην την ξαναβρεί η ασθένεια.

Της είπε να είναι κοντά στον Χριστό, να εξομολογείται, να κοινωνάει, να βοηθάει τους συνανθρώπους της.

Έκτοτε έγινε τελείως καλά. Ο καρκίνος εξαφανίστηκε και δεν την ξαναενόχλησε.

Από το βιβλίο του Παρασκευά Λαμπρόπουλου, “Οι εμπειρίες μου κοντά στον Άγιο Πορφύριο”, των εκδόσεων Η Μεταμόρφωσις του Σωτήρος.